

* * *

Надійці Дроган

Що ж ти, Надієчко, мовчиш? –
Ірпінь «не в зоні».
І молячись, і клянучи,
стою в дозорі –
тут, де стою, ходжу, лежу,
очима в шибку,
де тишу чорну стережу,
що вже охрипла.

Ще вчора – вчора? – впала в сніг,
прорвавши обрій,
та фраза, спечена в огні,
яку шепнула ти мені:
«Все буде добре».
І хто кого ще тут трима
сьогодні й вчора?
О не мовчи. Німа п'ятьма
хапа за горло –
і повертається зима,
од крові чорна.

Озвися... Гупа голова
у такт зі сталлю...
І раптом звістка: «Я жива», –
і серце стало!
Живи, Надієчко, живи
і зміцнюй Віру!
...А серце вторить гук новий:
Херсоне, Бучо, озовись
із пащі звіра...

7–8.03.2022